

Allt de borgerliga inte bör veta om valkampanjer

| av Bo Krogvig

Det viktigaste i en valkampanj är att vara den som definierar var slaget skall stå och om vad det skall handla. Och vem som är god och ond. Men valrörelser är ingen vetenskap utan en konst.

DAVID HOROWITZ som var en av ledarna för "The New Left" på 60-talet har gjort en Södersten. Han har gått från en ganska extrem vänsterståndpunkt till en lika uttalad position till höger.

I sin bok "The Art of Political War And Other Radical Pursuits" skriver han med en glödande vrede och en rasande energi.

Vrede över den amerikanska högerens oförmåga att formulera en politik som tilltalar en majoritet av amerikanerna. Energisk i sitt sätt att framställa problemen och dess lösningar. En kampskrift publicerad inför förra årets valsäsong.

För att vara socialdemokrat och ibland inbladad i välförebereelser vill jag påstå att Horowitz inte bara funnit ett korn av sanning utan en hel skäppa när han i sex principer beskriver det han kallar det politiska kriget.

Det är inte första gången jag möter det militära språkbruket när det gäller val och valrörelser. Politiker, media och vi som sysslar med kampanjer förfaller alltför ofta att tala om fiender i stället för motståndare. Jag har jobbat hårt med att putsa språket bort från det militära till det mer demokratiska, med viss framgång. Här måste jag hålla mig nära författarens språk.

FOTO: Pressens Bild

Mike Dukakis förlorade valkampanjen 1988 mot George Bush bland annat efter att han i den tv-reklam bilden är hämtad ur, definierats som inte mogen att vara högste militärbefälhavare – Commander in Chief.

De sex principer för det politiska kriget, som vänstern men inte konservativa förstår, är enligt Horowitz:

1. Politik är krig genomfört med andra metoder
2. Politik är krig om positioner.
3. I det politiska kriget segrar som regel den som anfaller
4. Positionen definieras genom hopp och fruktan
5. De politiska vapnen är de symboler som frammanar hopp och fruktan.
6. Segern ligger på folkets sida.

POLITIK ÄR KRIG GENOMFÖRT
MED ANDRA METODER

Och det är utgångspunkten. Vänstern, eller demokraterna som vi kanske skulle säga, har förstått vad politisk kommunikation och vad politiska kampanjer går ut på. Nämligen att vinna. Medan de konservativa enligt Horowitz uppträder som om de tänkte vinna en studentaf-tonsdebatt på Oxford University. Men allmänheten uppträder inte som unga debattglada studenter, den

ger dig inte hela kvällen och den värderar inte alltid fakta högst.

I politiken har du trettio sekunder på dig att komma till kärnan. Och han konstaterar att även om du hade tid att utveckla dina argument för att nå de du vill ha rösterna ifrån ("vet-ej" väljare och politiskt oerfarna) så skulle du inte nå dem, antingen för att de inte begriper eller för att de inte hört vad du sagt då de är mitt i ett brusande vardagsliv. Och, ännu värre, medan du håller på att utveckla dina argument har den andra sidan redan

"Noga valda ord och uttryck är viktigare än tal, partiprogram och manifest."

definierat dig som en ondsint, borderline rasist kontrollerad av religiösa fanatiker, i fickan på de rika.

Och ingen som ser på dig på detta sätt kommer att lyssna... och du är politiskt död. Därför är politik krig, enligt Horowitz.

POLITIK ÄR KRIG OM POSITIONER
I detta krig finns det bara två sidor: vänner och fiender. Och det är din uppgift att definiera dig som en del av den goda majoriteten, eller en så stor grupp som möjligt i förhållande till ditt program. Det motsvaras närmast av det militära arbetet med att välja slagplats. Välj en terräng som gör det så enkelt som möjligt för dig att vinna. Demokraterna brukar, enligt författaren, definiera sig inom begreppen rättvisa och tolerans. Om Du framträder som ondsint eller för dömande kommer din opponent att få lättare att framställa dig som ett hot och därmed som en fiende.

I DET POLITISKA KRIGET SEGRAR SOM REGEL DEN SOM ANFALLER
Republikaner har ofta en "conservative strategy" (!) Och väntar på den andra sidans attack. I (amerikansk) fotboll kallas det "förberedande försvaret". Det är en strategi för förlorare.

Så säger han med ett slående

exempel att definiera sin motståndare är det viktigaste i det politiska kriget. Om alla andra faktorer är lika i ett politiskt krig förlorar den som är på defensiven, den som låtit sig definieras av sin motståndare.

Horowitz påpekar att det är viktigt hur man använder negativa attacker i arbetet med att definiera sin motståndare. Fel gjort kan du komma att framstå som fiende. Men han fortsätter att påpeka att inte använda sig av negativa attacker kan innebära en ännu större risk.

I det senaste senatsvalet i Kalifornien mellan den sittande demokratiska

senatorn Barbara Boxer och den republikanska utmanaren Matt Fong valde Boxer, enligt Horowitz den största "spender" i kongressen, att starta en mycket negativ attack mot den moderata Fong som ledde i opinionsundersökningarna. Som resultat av detta lyckades Boxer definiera sig själv som moderat och Fong som extremist. De amerikanska väljarna gillar mitten. Och beslutet att inte svara med samma mynt räddade inte Fong från att bli definierad som ondsint. Men det kostade honom senatsplatsen. Han avslutar detta stycke med: Never say "never" in political battles. Its an art, not a science.

Samma historia från det demokratiska perspektivet skulle kanske kunna användas av en demokratisk författare. George Bush senior tillämpade framgångsrikt samma strategi mot Mike Dukakis i presidentvalet 1988. Den avdöda Lee Atwater orkesstrerade denna kampanj, och sägs ha bett om ursäkt på sin dödsbädd.

POSITIONEN DEFINIERAS GENOM HOPP OCH FRUKTAN

Tvillingkänslorna i det politiska kriget är rädsla och hopp. Den som ger människorna hopp blir deras vän, de som inspirerar människorna till rädsla blir deras fiende. Väljande mellan

de två är hoppet ett bättre val, skriver Horowitz, kan du dessutom bli den som definieras som den som skänker hopp kan du maximera ditt stöd.

Men rädsla är också ett starkt vapen. Om din opponent definierar dig tillräckligt negativt kommer dina möjligheter att erbjuda hopp att minska. Det är därför Demokraterna så målmedvetet försöker framställa Republikanerna som ondsinta, och fientliga till minoriteter, medelklassen och de fattiga.

Demokraterna har framgångsrikt förbundet den religiösa högern med moralisk intolerans. Visst har dom fått hjälp av uttalanden från religiösa ledare och politiska grupper med politiskt giftiga namn som "Moral Majority" och "Christian Coalition".

Som ett resultat av detta har det varit lätt för liberaler att framställa dem som ett hot mot alla som inte delar deras värderingar. "Dom vill tvinga på dig sin moral." Det spelar ingen roll, enligt Horowitz, om det är sant eller inte. Och så fort den negativa bilden har smetat fast är den nedsmetade skadad – oftast dödligt – i det politiska slaget.

Ska man klara sig från detta måste man arbeta sig bort från den bild som motståndaren skapar. Om motståndaren vill framställa dig som ondsint och snål är det viktigt att klä upp sig med ett leende och agera med generositet. Och så exemplifierar Horowitz med Clinton som när han genomförde sin socialvårdsreform lät sig omgivas av två socialhjälpmodrar.

Symboler är så kraftfulla i det politiska kriget att om du manipulerar dem smart, precis som Demokraterna brukar, kan du lansera ondsinta attacker på din motståndare och ändå framstå som omtänksam.

DE POLITISKA VAPNEN ÄR DE SYMBOLER SOM FRAMMANAR HOPP OCH FRUKTAN

Den allra viktigaste symbolen är kandidaten. Inger kandidaten hopp eller fruktan?

Väljarna vill veta: tänker han på såna som mig/oss? Trivs jag med honom eller blir jag på min vakt? Vill jag sitta bredvid honom på en middag?

John F Kennedy var, enligt Horowitz, en relativt oerfaren och handlingsförlamad kongressman och senator. Han lyckades vinna ett nationellt val nästan bara genom att först upprepa en rad samhällsproblem och sedan repetera litanian: "we can do better". Varför frågar Horowitz? Jo delvis därför att han var snygg, rolig, ung och charmerande – och ingen fanatiker.

Republikaner förlorar en massa politiska slag därför att de framstår vassa, skällande, bistra och skenheliga. Det är en bra tumregel att vara just det motsatta. Du måste alltid övertyga folk om att du bryr dig om dem innan de kommer att bry sig om vad du har att säga. Prata kort - du har bara en "soundbite" på dig. Var klar, tydlig och fokuserad.

Detsamma gäller partier. Demokraterna har en partilinje. När de slåss för en sak är de fokuserade. Varje gång de närmar sig en kamera finns åtminstone en rad, en mening gemensam för alla. "Skattesänkningar för de rika sker på de fattigas bekostnad" är ett exempel. En ständig repetition ser till att budskapet når igenom. När Republikaner pratar talar de alla i olika takt. Det blir för många budskap, i stället för ett enda sammanhållet budskap. Ett budskap är, enligt Horowitz, en soundbite. Många budskap är bara en irriterande ljudtapet.

Det är alltså symboler och soundbites som avgör valet. Det är det som når folk innan de hunnit tänka efter. Och det är vad folk kommer ihåg. Noga valda ord och uttryck är viktigare än tal, partiprogram och manifest. Det du visar, visar vem du är.

De Republikanska ansiktena ger också ett intryck. I ett pluralistiskt samhälle är mångfalden viktig. För

närvarande är för många av de republikanska ansiktena (de vi ser på TV) vita män från sydstaterna.

Han avslutar denna del med att säga att Amerika är grundat på idén om att det är de individuella meriterna som räknas. Som försvarare av dessa principer avvisar vi konstlad mångfald och positiv särbehandling. Men det här är politiskt krig. Bilden är det som räknas. Bilden är mediet, och mediet är budskapet. Därför är mångfald mångfalt viktig. Det är viktigt att bli och vara en nationell majoritet.

Och som försvarare av de Amerikanska demokratiska principerna måste alla grupper känna sig delaktiga.

SEGERN LIGGER PÅ FOLKETS SIDA

Det här är den viktigaste principen och grunden för alla sex principerna. Du måste definiera dig själv på ett sätt som folk förstår. Det måste finnas ett element av hopp i valet av dig. Och ett element av fruktan för att din motståndare ska vinna. Du kan klara bådadera genom att beskriva dig som den slår ur underläge precis som minoriteter och missgynnade precis som Janes och Joes.

Det här är Demokraternas allra bästa gren. Samtidigt som Republikanerna struntar i det. Varje demokratiskt uttalande vill säga "Demokraterna bryr sig om kvinnor, barn, minoriteter, det arbetande Amerika och dom fattiga. Republikanerna är ond-sinta, köpta av dom rika och dom bryr sig inte om dig" Det är den demokratiska strategin i det politiska kriget. Vill Republikanerna vinna det måste de vända på detta förhållande.

Genom att slå mot Washington och genom att opponera mot makten visar du att du står på folket sida och spelar ur underläge. Som vänstern har visat, säger Horowitz när han närmar sig slutet, är rättvisa en starkt motiverande faktor i det politiska kriget. Det ger trupperna ener-

gi och ger kampanjen den kraft som behövs för att vinna det politiska kriget. Republikaner tror på att ge människorna ekonomiska möjligheter och individuell frihet. Grunden för denna idé är rättvisa för alla. Om de kunde göra detta begripligt för den Amerikanska väljarkåren skulle det göra dem till partiet för det Amerikanska folket, avslutar Horowitz dessa kapitler.

Det du visar, visar vem du är.

Boken i övrigt innehåller många exempel på de förhållanden jag beskrivit ovan i en intensitet som närmar sig Emile Zolas "J'accuse". En blandning av vrede mot Clinton, ett politiskt manifest och en maktlöshet inför det Republikanska partiets oförmågor på snart sagt varje område.

Jag tror att boken, utgiven i Texas, spelat en roll i Republikanska partiets förvandling under Bush.

Jag tänker rekommendera Horowitz bok till mina socialdemokratiska vänner för fruktsam och fruktansvärd uppbyggelse. För mina moderata vänner kommer jag inte att nämna att den finns.

Till slut: Boken är så intressant att en av mina centraleuropeiska vänner i dag försökte lägga vantarna på den där den låg vid datorn uppmanande mig att någon gång antligen bli klar med denna anmälan. Tilltaget upptäcktes och min uppgift är nu slutförd.

Bo Krogvig (bo.krogvig@norna.se) är kommunikationskonsult. Han har bland annat varit socialdemokraternas informations- och kampanjchef

BOKFAKTA

Författare: David Horowitz

Titel: The Art of Political War And Other Radical Pursuits

Förlag: Spence Publishing Company, Dallas, Texas. 2000.